

sapiens

I.
Hova hajtsam a fejem hogy ne halljam
vadkacsák felé lopakodó meztelen nő
fűzfasíp sár
fűzfasíp sár
fűzfasíp fűzfasíp sár

I.
Hanyatt fekszem rigótojásokon
állcsúcsom van és az égnek mered
ahonnan oldalra sülyedt melleimre hó

állcsúcsom van képes vagyok a tagolt kertépítésre
egyre csak hó a rózsafehér mandulafákra
gerincem alatt semmi nem fagy el
talpam alatt minden

I.
A nyelőcsövem tollasodni kezd.
A hazatérő barázdabillegetőt
körbenövi a szilvafa.
A repülésre elrendeltek csendje a gégéig jut.

I.
sár sár fűzfák alatt osonok hogy kihallgassam
az egyedüli röpképeseket a holtágban
megállok
hallótávolságon kívül a víztől
miért érdekelne azoknak a titka akiket leigáztunk

I.
a kertekben végig elfagyott bibék
rigófészkek üres torkába hull a hó
a járdán sorban kihűlt rigótojások

I.
hófelhők lombja hanyatt fekszem
állcsúcs ez fontos állcsúcs
tagolt kertépítés és felsőbbrendűség

értelmezni a sarat a belső combon
mint vizet a vállgödör
azt mondta jövevény pedig
állcsúcs önreflexió (például)
tájjal korrelatív érzelmek akár

II
Rosa canina vessző

kifacsarás

– és kamcsatka lélegzik szőrös orrlyukain
kiharap a tengerből egy darabot
teherhajók sírnak utána
rakodómunkások kendőin gyanta és zuzmó

farkasfejek bennük a láng
karóra húzva ragyogják tele
a partot érő testeket

– innentől az egyetlen válasz visszafényleni
tűlfényleni
medvék szemében a látát
medvék szemében a látát

rámáramolunk kint felejtett melleire
csonttollúak visítása rajzik szerteszét

nyelvünkön a nyércek húsa
kifacsarjuk a melleket
mélyen belenézünk az anya medveszemébe
szőrmegallérunk lángja
félszigetnyit lobban

– farkasfejek füstje vonyít
a lefosztott húsú kamcsatka
visszahúzza csonttollúit a bordái közé
teherhajók távolodó fényében
medvék hunyorognak

monszun

Őz-csordámat itatom megítatom
És meglódítjuk tüzeinket Piacokra oszlopok derekára
Palasovszky Ödön

az izomtömegek civilizálatlan dzsungeléből
mustársárga tigrisekként jöttünk
a szánkban őzeket csempésztünk őzeket
a sűrűn nőtt területekre árkádokon titkárokon át

hátunk mögött szaporodtak a tuskók agancsai

a monszunerdő szívritmuszavara vagyunk.
Az őzek fásításokról énekeltek kövér halászokat
a föld asszonyai jöttek (repültek) az agglomerációk fölött
egészen az erdőterveinkig
nyelvük kilökdöste szánkából az őzeket

Halásztokák beteljesülése halásztokák rőtje
vannak távlatai a ráksaszáknak:
akik ettek belőlünk
a föld asszonyai elragadják a tájdoktorokat

orrüregünkben kiszöknek buborékokban a bülbülök
ökológiai jelentőségeink
kövér halászok felett habok
tigrisek sora alatt tengerfenék